

Domnule Prim-ministru,

Domnule ministru al Apărării Naționale,

Vă rog să-mi permiteți să vă aduc la cunoștință o serie de evenimente care – din punctul meu de vedere – pot fi interpretate ca dovezi ale unui comportament abuziv al autorităților militare românești în raport cu mine, dar și ca o lipsă de umanism a statului nostru în relația sa cu cetățenii, urmând ca apoi să pun două întrebări, iar la finalul acestei scrisori deschise să vă adresez o solicitare.

Unul dintre cetățenii de care aminteam anterior sunt eu, așa că vă rog să-mi permiteți să mă prezint. Sunt sublocotenent în rezervă, Traian Anghel, profesor începând cu 1990; gradul militar l-am obținut în urma unei așa numite *convocări* de două săptămâni efectuată în vara anului 1989, după absolvirea facultății. Armata am făcut-o în 1983-1984 (după finalizarea studiilor liceale și înainte de a le începe pe cele universitare) la arma *Vânători de munte*. Nu știu dacă este șocant pentru dumneavoastră ceea ce vă voi spune, dar în cele nouă luni în care am efectuat stagiul militar cu termen redus (și care au inclus o iarnă), nu am avut niciodată căldură în dormitorul comun (totuși, acolo ne încălzeam la flacăra spiritului comun și a solidarității bărbătești, care au luat naștere și s-au dezvoltat în mințile și sufletele a treizeci de băieți de 18-19 ani, absolvenți ai liceului în vara anului 1983), iar apă caldă “vedeam” numai sâmbăta, zi în care cineva ne mîna ca pe o turmă de vite într-o sală de baie comună, “dotată” cu câteva țevi orizontale suspendate pe tavan, în care erau practicate găuri prin care curgea apă caldută. Eram foarte bucuroși când mergeam la exerciții de tragere într-un poligon aflat la câteva zeci de kilometri de unitatea militară (pe care, bineînțeles, îi străbăteam pe jos, într-un marș aproape epuizant, având tot echipamentul din dotare asupra noastră), deoarece cabana militară în care eram cazați era dotată cu sobe în care puteam aprinde focul cu lemne pe care le adunam din pădure.

Desigur, ofițerii aveau în unitatea militară propriile camere în care se încălzeau utilizând reșouri electrice. Nu vă spun nimic de mâncare, poate unii au stomacurile sensibile (totuși, nu pot să nu amintesc de anumite “delicatese”, mă refer aici la viermii din varză și fasole...). Cert este că în acele nouă luni de armată, comportamentul criminal și abuziv al statului român (manifestat prin reprezentanții săi) a pus bazele viitoarelor afecțiuni medicale pe care le-am dezvoltat în viața de adult (în principal ale sistemelor digestiv și cardiovascular). Bănuiesc că o parte dintre acești “glorioși” reprezentanți ai armatei au murit, dar probabil că unii sunt în viață și încă se bucură de privilegiile cu care statul român i-a răsplătit atât de generos, inclusiv (și mai ales) după Revoluție.

Ultimul contact pe care l-am avut cu armata (înainte de 3 ianuarie 2022) a fost în vara anului 1992 (deci în urmă cu aproape treizeci de ani), când am am fost scos din evidența unui Centru Militar Județean și trecut în evidența altuia (actual), în urma schimbării localității de domiciliu.

După treizeci de ani, armata și-a adus aminte de mine: în data de 3 ianuarie 2022 am primit în cutia poștală un *Ordin de chemare* la Centrul Militar Județean *pentru clarificarea situației militare*. În după-amiaza acelei zile, o persoană a sunat la interfonul blocului în care locuiesc; am deschis fără să întreb cine este (fac asta des, deoarece adesea vecinii mei de la bloc nu au cheia/cartela la îndemână pentru a deschide ușa și sună la interfon). În aceeași zi am ieșit din casă și am găsit în cutie ordinul amintit. Mi-am dat seama că persoana care a sunat la interfon cu circa o oră mai devreme a fost chiar curierul militar care a adus ordinul. Am gândit că ar fi fost corect (și, bănuiesc, obligatoriu din punct de vedere legal) ca acesta să-mi înmâneze personal documentul, mai ales că am răspuns la interfon și i-am

deschis (deci a știut că eram acasă). În plus, dacă documentul ar fi fost luat din cutia poștală (care este descuiată deoarece nu o mai folosesc, toată corespondența familiei mele desfășurându-se electronic/online) de către o altă persoană, aș fi suferit rigorile legii deoarece nu m-aș fi prezentat la Centrul Militar Județean (conform art. 80, 81 din legea 446/2006), neștiind că trebuie să fac acest lucru.

În Ordinul de chemare primit în 3 ianuarie mi se cerea să mă prezint la Centrul Militar Județean (CMJ) într-una din zilele de 27 sau 28 ale aceleiași luni și să aduc (alături de ordin, cartea de identitate și livretul militar) o adeverință de salariat de la locul de muncă, precum și o adeverință medicală semnată și parafată de medicul de familie din care să reiasă toate afecțiunile pe care le-am avut în trecut și pe care le am în prezent. Între 3 și 27 ianuarie au fost mai mult de trei săptămâni, așa că am apreciat grija autorităților militare care s-au gândit să-mi acorde timpul necesar pentru a obține cele două adeverințe; acestea mi-au fost eliberate pe 7 (cea de salariat) și, respectiv, 11 ianuarie (adeverința medicală).

În data de 27 ianuarie, puțin după ora 10 am, am ajuns la CMJ, conform indicațiilor din ordinul de chemare. Acolo am găsit circa treizeci de bărbați, cu vârste între circa 35 și 43 de ani; mi-am dat seama că au venit pentru același lucru pentru care am fost chemat și eu, așa că m-am pus la coadă. Totuși, m-a șocat diferența de vârstă dintre mine și ei; atunci mi-a venit în minte cunoscuta expresie “Patul lui Procust” și mitul cu același nume, simțind ca pe un tăvălug forța uniformizatoare a Statului. Fiecare persoană care intra în camera destinată primirii celor chemați la ordin, ieșea după circa 1-1,5 minute cu un *Ordin de chemare a rezerviștilor la mobilizare sau la război*. Am ajuns în fața gradatului care primea documentele și elibera ordinul amintit. A pus într-un teanc de hârtii cele două adeverințe pe care i le-am înmănat (fără să se uite la ele) și mi-a dat ordinul, pentru care am semnat de primire. Am întrebat de ce am fost chemat având 57 de ani, iar unii dintre colegii, prietenii și cunoscuții mei, toți mai tineri decât mine, dar și alții cu vârste egale sau apropiate, nu au fost chemați. La rândul lui, gradatul m-a chestionat în legătură cu arma la care am efectuat stagiul militar; i-am spus “vânători de munte” și, râzând (nu am înțeles de ce...), mi-a zis că arma respectivă este asimilată infanteriei. Fără să mai întreb altceva, am înțeles că în această etapă a conflictului supra-național din care România face parte, numai *infanteriștii* în rezervă primesc ordine de chemare pentru o eventuală mobilizare.

Ajuns acasă, am citit în ordinul primit că în situația în care se decretează mobilizarea parțială/totală sau starea de război, trebuie să mă prezint la o anumită unitate militară în termen de 48 de ore, având asupra mea unele documente și obiecte. Am înțeles că informațiile vehiculate în presă (inițial la un anumit post TV pe care nu-l urmăresc) în ultimele zile și despre care am citit în presa scrisă, sunt adevărate, iar încercările unor reprezentanți ai armatei de a le infirma au fost stângace și chiar descalificante pentru o instituție având o anvergură națională, în care cetățenii manifestă – se spune – multă încredere. Rezerviștii nu primesc astfel de ordine regulat! Eu, de exemplu, nu am primit *nimic* din partea armatei timp de treizeci de ani! Este clar, inclusiv pentru cineva căruia nu-i funcționează foarte bine intelectul, că aceste ordine au legătură directă cu conflictul actual dintre Rusia și Occident (SUA/NATO), generat de Rusia, având ca pretext Ucraina.

Întrebările pe care doresc să vi le adresez și la care vă rog respectuos să răspundeți public sunt următoarele:

1) De ce mi s-a eliberat *Ordinul de chemare a rezerviștilor la mobilizare sau la război* fără ca o persoană competentă să consulte documentele medicale pe care le-am depus (și care evidențiază

inclusiv afecțiunile cardiovasculare pe care le am), ținând cont că pe baza acestor documente trebuia să se ia decizia de a se emite sau nu ordinul amintit? Ordinul fiind gata emis (și înmănat chiar atunci când am depus documentele solicitate de autoritățile militare județene), este clar că nimeni nu a avut vreun gând că s-ar putea uita vreodată pe ele... Acest comportament poate fi calificat drept abuziv, nedemocratic și autoritarist (el îmi aduce aminte de un banc vechi în care un milițian bate rău – sau bine, după cum doriți – pe cineva bănuind că ar fi o persoană căutată de autorități și abia apoi îl chestionează în legătură cu identitatea, dar și de anii 83-84 ai secolului trecut, despre care am adus aminte la începutul acestei scrisori). 2) Ținând cont de vârsta pe care o am (57 de ani), nu credeți că ar fi fost firesc și uman (și legal, sunt convins) să mi se înmâneze Ordinul de chemare mai târziu, numai după ce alte categorii de vârstă ar fi fost solicitate să participe la apărarea țării?

Spre finalul acestei scrisori deschise, ținând cont de cele prezentate mai sus, solicit să dispuneți analiza imediată a documentelor depuse de mine la CMJ Brăila în data de 27 ianuarie 2022, iar în urma acesteia (ținând cont de bolile cardiovasculare de care sufăr și care sunt enumerate în adeverința medicală) să fie retras grabnic Ordinul de chemare a rezerviștilor pentru mobilizare sau război care mi-a fost înmănat în data de 27 ianuarie 2022, dacă din analiză va rezulta că retragerea este legală și necesară. Pentru a evita interpretări care nu-și au locul aici, precizez că nu solicit un tratament preferențial, ci, dimpotrivă, solicit unul corect. Fiind convins că nu sunt singurul aflat în această situație, cred că analiza ar trebui extinsă asupra documentelor aduse la centrele militare județene de toate persoanele cărora li s-a înmănat Ordinul de chemare a rezerviștilor pentru mobilizare sau război.

De asemenea, la final vreau să subliniez că rezolvarea problemei pe care v-am semnalat-o ar fi un semnal pozitiv foarte puternic pentru populație – în aceste vremuri în care se vorbește tot mai mult de disoluția progresivă a autorității statului și în care forțele extremiste naționale, de sorginte răsăriteană, sunt din ce în ce mai vocale și capătă o audiență din ce în ce mai mare în rândul oamenilor – că autoritățile sunt preocupate să elimine din relația cu cetățeanul anumite comportamente ale unor instituții reprezentative, care ușor ar putea fi calificate drept abuzive, nedemocratice și autoritariste, dar care, *poate*, reprezintă în realitate numai comportamente birocratice, fără altă semnificație.

Îmi exprim convingerea că libertatea de exprimare este respectată pe deplin în România și că nicio persoană nu este sancționată într-un fel sau altul pentru opiniile, întrebările și solicitările sale.

Cu respect,

profesor (de peste 32 de ani), sublocotenent în rezervă, Traian Anghel

Brăila, 29 ianuarie 2022